

Тая змия бѣше по-стара отъ хиляда години. Между жбитѣ ѿ се криеше вѣлшебенъ камѣкъ. Великиятъ боляринъ намѣри този камѣкъ. А който притежаваше вѣлшебния камѣкъ той можеше да разбира езика на птицитѣ.

Отъ тоя день Миломиръ Вѣлхва лесно узнаваше, де криеха гнѣздата си горскитѣ птици. Неговата вѣрна стрела отнемаше живота на хиляди весели птички.

Ала единъ день мѣдриятъ гарванъ, който бѣше на сто години, събра своята многобройна челядь въ клонитѣ на хилядолѣтенъ джбъ и рече:

— Чеда мои, събрахъ ви на съветъ. Трѣбва да решимъ, какъ да се избавимъ отъ жестокия ловецъ.

Замислиха се гарванитѣ. Всички се изредиха да даватъ съвети. Най-после заговори стариятъ гарванъ:

— Идете, — каза той, — и съберете изъ гората стрели, съ които Миломиръ Вѣлхва погубва нашитѣ рожби, братя и сестри. Тия отровни стрели ни убиватъ, тѣ трѣбва да ни спасятъ!

Полетѣха гарванитѣ на всички страни. Още слънцето не бѣ се скрило задъ планината, и тѣ се върнаха. Всѣки носѣше отровна стрела въ човката си.

— Сега, хвърчете следъ мене! — извика стариятъ гарванъ, и поведе гарванитѣ къмъ брѣговетѣ на бързотечна Янтра. Рѣката влачеше трупа на единъ удавенъ младъ боляринъ.

— Забийте стрелитѣ въ тоя трупъ! — извика стариятъ гарванъ.

Гарванитѣ забиха стрелитѣ. Тогава водачътъ ги поведе къмъ гората и рече:

— Вървете си сега по гнѣздата съ здраве! Отъ утре всѣка птица ще може свободно да хвърка подъ синьото небе.

*

Бързотечна Янтра отнесе удавеника подъ стенитъ на Търново. Трупътъ бѣше покритъ съ стрели. По тѣхъ ученитъ царедворци прочетоха името на Миломиръ Вѣлхва. Ясно бѣше за всички, че той е убиецътъ на младия боляринъ.

Осждиха Миломира Вѣлхва и го обковаха въ тежки окови.